

[Τοῦ αὐτοῦ] πρὸς Θεόδωρον μοναχόν, σκε-
πτόμενον ἐξελθεῖν τοῦ μοναστηρίου καὶ
γαμῆσαι καὶ πραγματεύεσθαι.

1. Εἰ καὶ δάκρυα καὶ στεναγμούς ἦν διὰ γραμμάτων δηλοῦ-
σθαι, καὶ τούτων ἂν σοι τὴν ἐπιστολὴν ἐμπλήσας ἀπέστειλα·
δακρύω δὲ ἐγὼ οὐχ ὅτι πραγμάτων φροντίζεις πατρώων, ἀλλ'
ὅτι τοῦ καταλόγου τῶν ἀδελφῶν σαυτὸν ἐξήλειψας, ὅτι τὰς
5 πρὸς τὸν Χριστὸν συνθήκας κατεπάτησας. Ταῦτα φρίττω,
ἐπὶ τούτοις ἀλγῶ, διὰ τοῦτο φοβοῦμαι καὶ τρέμω, (καὶ οὐκ
ἀδίκως). Ἰδιώτην μὲν γὰρ οὐδεὶς λειποστρατίας ἂν ποτε
γράψαιτο, ὁ δὲ στρατιώτης ἅπαξ γενόμενος ἐὰν ἀλῶ λιπο-
τακτῆσας περὶ τῶν ἐσχάτων ὁ κίνδυνος· Οὐ δεινόν, ὦ φίλε
10 Θεόδωρε, τὸ παλαιόντα πεσεῖν ἀλλὰ τὸ μεῖναι ἐν τῷ πτώματι·
οὐδὲ χαλεπὸν τὸ πολεμοῦντα τρωθῆναι, ἀλλὰ τὸ μετὰ τὴν